

Sunnuntai 6.7.2014
Päätösseurat 14:00
Laura Sippola

Kaksivuotias tyttäreni kulkee ympäri asuntoa. Hän kanniskelee käsissään kahta kirjaa, asettelee niitä väliin pieneen työntökärryynsä ja ottaa ne sitten taas käsiinsä. Toinen kirjoista on Siionin virret ja toinen on Katekismus. Väliin jompikumpi löytyy keittiön vetolaatikosta tai lelukurista. Joskus käteen on eksynyt myös gideonien kustantama Uusi testamentti. Näitä kirjoja jää patjan väliin tai peiton alle, joskus kirja saattaa löytyä pinnasängystäkin.

Lapsi ei ole nero, hän tuskin osaa vielä viittäkäänkymmentä sanaa. En usko hänen olevan myöskään uusi Messias tai sanansaattaja – vaikka me vanhempina tietysti pidämme häntä erityisenä ja poikkeuksellisen ihastuttavana lapsena.

Huomioitavaa on se, että nämä kaksi kirjasta ovat pieniä, kevyitä ja sopivat käteen todella mukavasti. Pieni tyttömme kanniskelee näitä kirjoja mukanaan siitä nimenomaisesta syystä, että pieninä ja pehmeäkantisina ne istuvat käteen niin hyvin.

Samankaltainen asia sattui omalle kohdalleni, kun seurakunnassani päätettiin siirtää sunnuntaijumalanpalveluksen aloitusajankohtaa tunnilla eteenpäin. Aikaisemman kello kymmenen sijaan kirkonkellot alkoivat kumista hieman vaille yksitoista. Musiikin työläiselle sunnuntaiamun pitkät ja hitaat aamut ovat henkireikä, joita ilman muu hengellisyys ei saanut happea. Merkittävä seikka oli sekin, että kirkko sijaitsi vain kolmensadan metrin päässä asunnostani. Minusta tuli himo-kirkossakävijä. Istuin siellä tikkana joka sunnuntai hiljentymässä, veisaamassa ja rukoilemassa.

Siinäkin oli kyse siitä, että kirkossa alkoi olla niin *kätevää* käydä.

Seikka saattaa jostakin tuntua ens alkuun lapselliselta tai jopa halveksittavalta. Mutta jos asiaa ajattelee tarkemmin, eikö tässä ole jotakin todella olennaista? Kyse on saavutettavuudesta. Saavutettavuus tarkoittaa yhdenvertaisuuden edistämistä. Se merkitsee kohteen helppoa lähestyttävyyttä kaikenlaisille ihmisille. Onhan hyvinkin olennaista, että virsikirja mahtuu taskuun. Tai että teksti on huononäköiselle helposti luettavissa. Tai että kirkko on riittävän lähellä, ja saarna körttipastillin mittainen.

On tärkeää, että hengellinen kynnyks on matala. Mikäli mahdollista, olisi se täysin kynnyksetön. Minun täytyy tuon tuostakin miettiä mielessäni selväksi se, ettei Jumala asettanut ihmisen ja itsensä väliin mitään portinvartijoita. Hänen armonsa on vain ja ainoastaan tarvittava välittäjäaine. Jumala teki yhteyden saavutettavaksi, ja ainoat kynnykset, jotka tälle välille tulevat, ovat meidän ihmisten tekemiä.

Jeesus osoitti, kuinka jokainen meistä on arvokas juuri sellaisena kuin on. Jokainen on yksin vastuussa Jumalalle. Jokainen on oikeutettu kohtaamaan kirkkauden. Jokainen on kallisarvoinen juurikin siitä syystä, että Jumala halusi luoda hänet sellaiseksi. Jos Jumalalle kelpaa, eikö meille kelpaa?

Jeesus oli tässäkin edelläkävijä. Hän lanseerasi saavutettavuuden. Kun hän pyysi jättämään kaiken ja seuraamaan häntä, ei kelpoisuuteen liittynyt mitään ehtoja tai vaatimuksia. Hän ei kysynyt kultakorttia, johon vain harvoilla olisi varaa. Oli sukupuoli mikä hyvänsä, kuului mihin kastiin tahansa, oli syntilistä miten pitkä konsanaan, tai oli aikaisempi vakaumus mikä lie kullakin. Kuka tahansa saattoi lähteä seuraamaan häntä.

Joskus on helppo lähteä seuraamaan tuota tietä siitä syystä, että reitti vain tuntuu hyvältä. Ehkä kumppaniksi lähtee hyvä ystävä, tai ehkä houkuttimena on mukava tunnelma. Joku lähtee mukaan, koska pitää niin kovasti yhteislaulusta. Mikä lie kullakin matkalle sysännyt kipinä, tuntuu kaiken tämän ihmispaljouden läsnäolo todella hyvältä. Kiitos, kun saan minäkin liittyä seuraan.